

[Ingolf Knudsen.]

Men demokratiets logiske svaghed ligger i den samme forudsætning, hvis man vil leve 100 pct. op til den. I det øjeblik nemlig Lokes frihed bruges til nytænkning og handling, der går ud på at skabe et samfund, hvor denne frihed er afskaffet, så er ringen sluttet, og den totale leven op til friheden har ført til den totale udslettelse af friheden og derved udviklingsmulighederne i samfundet.

Det er et godt udgangspunkt til forståelse af demokratiets væsen og frihedens krav. Vi må derfor af hensyn til demokratiet fordrer, at vi, der nyder godt af den demokratiske frihed, friheden, fuldt og helt bekender os til denne frihed og ikke på noget punkt forsøger at underminere den.

Dette er udgangspunktet. Det er årsagen til, at vi klart siger fra over for tidligere nævnte tendenser. Derfor vil vi ikke stiltiende være tilskuere til en udvikling, som er os imod, fordi den undergraver demokratiets frihed. Derfor vender vi os mod politiske ideer som marxisme og kommunisme, som vi vender os mod nazisme og fascisme, fordi de gør folk ufri, fordi de kræver, at den enkelte accepterer dogmer og sælger sin personlige frihed. Derfor er det på tide, at vi slår et alvorligt slag for demokratiet.

Men hvad er det i samfundet, hvilken udvikling er det, der fører til dette råb om at tage demokratiet alvorligt og kæmpe for friheden? Ser vi på arbejdspladserne, oplever vi i disse år et såkaldt formandsinitiativ, der ganske går uden om de organer, som fagbevægelsen igennem årene på dygtig vis har bygget op. Krisestemninger understreges og udnyttes af mange, ikke til en eventuel kamp for bedre sociale vilkår, men en kamp for at mistænkeliggøre og underminere det bestående samfund. Hvorledes gøres det blandt andet? Gennem bevidst mistænkeliggørelse af folkestyret, en mistænkeliggørelse af det ineffektive folkestyre, det korrupte folkestyre, de uduelige politikere, gennem misundelsen osv. osv. Oven i købet drages problemer omkring de mange partier også ind i debatten for at understrege alt dette og for at understrege denne mistænkeliggørelse.

Men den rejste debat drejer sig også om indoktrinering, og hvad er det? Indoktrinering betyder i og for sig kun påvirkning,

og al undervisning er i sit væsen påvirkning. Man fører elever fra et sted til et andet, hvor man mener, at der er bedre, sandere, rigtigere at være.

I den aktuelle debat, som fængede særligt, da hr. Baunsbak-Jensen gav sit interview, er betydningen snarere at anvende sin officielle stilling og dennes autoritet til at indgive elever en bestemt politisk eller religiøs holdning, uden at eleverne præsenteres sobert for alternativerne.

Det er en anerkendt erfaring, at børn er lettere påvirkelige end voksne, heldigvis. Objektivitet i undervisning er umulig og ikke ønskværdig, for den ville blot føre til tør og kønsløs fremstilling. Det er helt i orden, at en kristen lærer i religion fremstiller sit syn på faget, men dette må ikke ændre faget til at blive mission i stedet for kundskab. Det er også helt i orden, at en historielærer fortæller, at han personlig er konservativ eller f. eks. marxist, men dette må ikke få ham til at misbruge timerne til at hverve proselytter til netop hans personlige politiske parti eller for hans personlige opfattelse. Enhver form for indoktrinering er forkastelig, hvis den er som her beskrevet. Men hetz er lige så forkastelig, hvis den blot retter sig mod bestemte grupper, og drejer debatten sig om skolen, ja, så understreger centrum-demokraterne, at skolens opgave først og fremmest er at meddele kundskaber.

Når debatten netop nu drejer sig om en marxistisk indoktrinering, skyldes det, at marxismen som basis for den revolution, der skal omstyrte vort samfund, klart har set undervisningens nødvendighed og betydning. Specielt i de senere år har marxismen dygtigt og med sans for strategi placeret sig centralt i undervisningssystemet.

På Bornholm kom nogle børn for nylig hjem fra en børnehave med store plakater om, at de konservative var roden til alt ondt. I Berlingske Tidende er offentliggjort uddrag af lærebøger, der direkte instruerer den marxistiske lærer i politisk påvirkning. Faget dansk har f. eks. i gymnasiet fået meget lempelige bestemmelser, hvilket er i orden, men tomrummet efter tidligere regler er blevet fyldt ud af marxistisk orienterede lærebøger og efteruddannelseskurser med marxisme på programmet i alle mulige